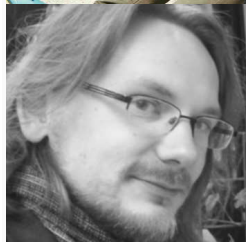

“Når det bliver morgen” – Naomi Kawase har lavet personligt adoptionsdrama

Frederik Bojer Bové 30.10.2021

FILM // ANMELDELSE – Den seneste film af den japanske instruktør Kawase er et smukt, subtilt og stemningsfyldt melodrama med sin helt egen æstetik og enkelte gruopvækkende indfald af dokumentarisk karakter. Filmens adoptionstema behandles originalt og facetteret, skriver POV's filmredaktør Frederik Bojer Bové, der nød filmen, som måske kræver lidt mere af sit publikum.

Når det bliver morgen

Vurdering: 4 ud af 6 stjerner

Instruktør: Naomi Kawase

Varighed: 220 minutter. **Sprog:** japansk (med danske undertekster)

Dansk premiere: 28. oktober 2021

Over de seneste par år er den japanske instruktør Naomi Kawase pludselig blevet et tilbagevendende indslag i de danske biografer. *Når det bliver morgen* er hendes tredje film med dansk distribution efter [Månen over kirsebærtræerne](#) i 2016 og [Mod solnedgangen](#) i 2018. Alligevel er det, som om hun ikke rigtig får den opmærksomhed, hun har fortjent.

Kawase er en erfaren instruktør, der debuterede med *Suzaku* helt tilbage i 1997, for hvilken hun vandt debutantprisen i Cannes som den yngste nogensinde. Hun har

vundet store priser for meget eksperimenterende filmkunst, men hun har også lavet endog meget sentimentale og let tilgængelige film.

Hun er efterhånden sin helt egen genre. Men det gør det også lidt svært. En film som *Når det bliver morgen* sætter sig nok mellem to stole, og man skal sætte sig selv i den rette stemning for at få det hele ud af den. Men den er ellers smuk, subtil og stemningsfyldt.

To katastrofer

Plottet i *Når det bliver morgen* er ellers ret ligetil, det minder om film, vi har set før. Familien Kurihara lever det gode liv som far, mor og barn i en stor flot lejlighed på tredivte etage. Men et par telefonopringninger udfordrer deres hverdag. Først får de at vide, at drengen Asato har skubbet et andet barn i børnehaven, hvilket har resulteret i en forstuvet ankel. Asato nægter at have gjort det, så mor og far begynder at fundere over, hvor godt de egentlig kender deres dreng.

Men den næste krise er meget større. Pludselig ringer Asatos biologiske mor nemlig til dem og kræver penge, hvis ikke hun skal afsløre, at deres søn er adopteret. Det er et ret dårligt forsøg på afpresning, forældrene har aldrig været flove over at have adopteret og har allerede fortalt det til alle. Da vi via flashbacks får fortalt historien om den unge afpresser Hikari, ligger der da også langt mere bagved den forrykte henvendelse.

Unik æstetik

Plottet er hentet i en roman og skaber et effektivt melodrama. Men Kawase fortolker det med stor kunstnerisk opfindsomhed, omend jeg også godt kan forstå, hvis stilen kan forvirre.

F.eks. arbejder Kawase i flere af de mest ubehagelige scener – som f.eks. diskussionen om ulykken i børnehaven eller snakken om Hikaris uønskede graviditet – rigtig meget med klipningen. Der klippes på en måde, som bryder de gængse regler, og som føles intuitivt forkert. Det er naturligvis gjort for at få de her samtaler til at føles ubehagelige og svære. Men de føles naturligvis også forkerte og bliver svære at finde rundt i.

[Kawase har givet slip på de mange ret åbenlyse markører af at være en stor kunstner og er i stedet blevet en del mere subtil.](#)

Kawase er helt grundlæggende en instruktør, der arbejder virkelig meget med stemninger og følelser frem for plot. Det ses bl.a. i en vidunderlig sekvens, da det første farlige telefonopkald kommer. Vi ser nemlig den glade familie gå ud ad døren, men kameraet bliver i lejligheden, efter at den er blevet tom og mørk, og så straks

derefter ringer telefonen, hvilket kommer til at virke utroligt urovækkende. Kawase klipper så lige derefter til en byggeplads, hvor byggelarmen i et par sekunder nærmest lyder som et **Hans Zimmer**-soundtrack. Det er vidunderligt dramatisk. Herefter kommer vi straks tilbage til glade børn i børnehaven og til det ret så sentimentale igen.

Sentimental men subtil

Det er først for nylig, at Kawase er blevet så sentimental, og det er jo så helt ærligt også først herefter, at hun har fået dansk distribution.

Kawases første mange film foregik i hendes hjemstavn Nara i det sydlige Japan. Hendes tidlige film var vidunderligt vanskelige og fyldt med den slags referencer til japansk historie, religion og spiritualitet, der giver kunsthjælperpublikum umanerlig meget at arbejde med. *Hanezu* fra 2011 inkluderede således bl.a. scener fra ruinerne af Japans første hovedstad, spøgelse af en japansk soldat og oplæsning af japanske gudemyter, alt imens hovedplottet blot handlede om en uønsket graviditet.

Når det bliver morgen kan lidt sammenlignes med at gå ind og høre en symfoni, man kender måske værket, men fortolkningen kan være helt unik

Når det bliver morgen har igen en uønsket graviditet. Men der er ingen myter, spøgelse eller ruiner. Kawase har givet slip på de mange ret åbenlyse markører af at være en stor kunstner og er i stedet blevet en del mere subtil. Bestemt også mange gange mere sentimental. Men hendes personlighed er der stadig.

Når det bliver morgen virker også som Kawases mest personlige film i et godt stykke tid. Adoptionstematikken har været hos Kawase lige fra starten, og eftersom hun også har lavet en del dokumentarfilm om sit eget liv, ved vi, at Kawase selv blev forladt af sine biologiske forældre og voksede op hos sin bedstemor. Moderskabet er så centralt hos Kawase, at hun endda inkluderede fødslen af sit eget barn i dokumentaren *Birth/Mother*. Inklusiv blod og moderkage.

En helt særlig stemning

Eftersom Kawase har lavet så personlige dokumentarfilm, er det altid nærliggende at læse hendes egen biografi ind i hendes fiktionsfilm. Men der er også et andet spor i dokumentarismen at bemærke i hendes film *The Weald* om et plejehjem og *Genpin* om en fødselsklinik. Kawase har altid været optaget af de her særlige institutioner, hvor idealister passer ekstra godt på folk.

Den del ses også i *Når det bliver morgen* i scenerne fra institutionen Baby Baton, hvor unge vordende mødre får et sted at være under graviditeten, hvorefter deres babyer bliver bortadopteret. I scenerne under Hikaris ophold antager filmen

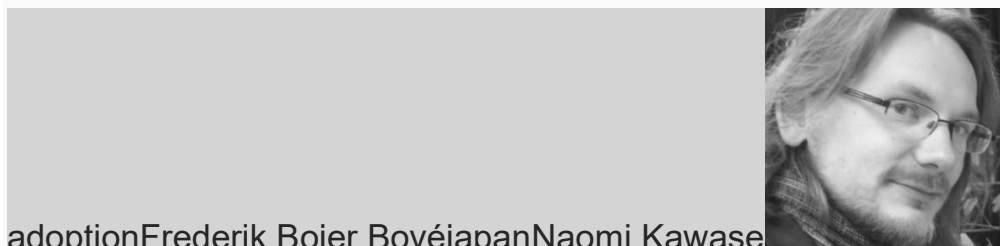
pludselig en dokumentarisk karakter, hvor skuespillerne taler til kameraet i stil med Kawases institutionsportrætter. Scenerne er gruopvækkende, eftersom flere af pigerne er traffickedede mindreårige prostituerede. Hvilket måske er ret overraskende detaljer lige at slynge ud i forbifarten.

Hvis man lader sig synke ind i filmen, kan man finde noget helt særligt.

Men sådan er *Når det bliver morgen*. Der sker virkelig meget exceptionelt i periferien af den her film, som ellers i store dele af plottet er ret forudsigelig. Man skal derfor nok være klar til at give sig hen til den. Det kan lidt sammenlignes med at gå ind og høre en symfoni, man kender måske værket, men fortolkningen kan være helt unik.

Hvis man lader sig synke ind i filmen, kan man finde noget helt særligt. For mig var det særsomt den korte sekvens, hvor ægteparret Kurihara egentlig har besluttet sig for at opgive at få børn, der ramte plet. Egentlig lader de til at have det så sjovt og godt som aldrig tidligere i filmen, men det hele er filmet, som om de er lidt for små til de rum, de er i, og der mangler alligevel lidt. Det er flot og subtilt.

Sådan er hele filmen. Den vælter ikke verden, den fortæller ikke om en chokerende historisk begivenhed. Men som med en god symfoni bliver en række temaer behandlet originalt og med sans for det skønne og de stemningsfulde detaljer.

adoptionFrederik Bojer BovéJapanNaomi Kawase

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på